243. Božje bistvo. Nujna preskusna teža zemeljskega življenj

1 Rečem Jaz:(Jezus Kristus) "Da, da, prav v tem je težava, ki sem jo po razlagi možganov odkril ne le v tebi, temveč v večini od vas in sem vas prav zato tudi pozval k vpraševanju.
2 Seveda je samoumevno, da Bog, ki je kot najvišja in najčistejša ljubezen od vekomaj nespremenjeno enak, nikdar ne more biti neljubeč, in da bo uporabil vsa sredstva, ki so Mu na voljo, da bi ozdravil kakor koli bolno dušo. Toda duši ne more vzeti njenega značilnega jaza, ampak ji ga mora pustiti in ji dopustiti, da pride v takšne razmere, ki jo bodo, ko vse drugo nič ne pomaga, popravile s primernimi preizkušnjami!
3 V skrajnem primeru je ta pot seveda lahko tudi skrajno dolgotrajna; toda tedaj ni kriv nihče drug kot duša, ki je postala preveč zakrknjena in svojeglava, ki je to postala večinoma le zato, ker je, kot sem vam prej pripovedoval in razlagal, nepopolna.
4 Toda to je vendar močna, povsem lastna volja duše; ona hoče tako in dela zmeraj le tisto, kar sama hoče! No, tu torej ni mogoče vsemogočno in zato nasilno nasprotno delovanje; to bi šele duši pripravilo najneznosnejše muke! - kajti že najmanjše vplivanje ji povzroča neizrecne bolečine; kaj bi šele morala prestati ob premočnem vplivanju?
5 Bog je v Sebi najvišji ogenj vseh ognjev in najmočnejša svetloba vse svetlobe! Kdo pa lahko prenaša ogenj, če ni sam ogenj, in najmočnejšo svetlobo, če ni sam svetloba?! Poglej leva polovico možganov, ki je še tu! Ali opaziš v njih kakšen ogenj ali kakšno svetlobo, četudi le tolikšno, kot je kresnička v temi? Kaj je potrebno, da bodo ti možgani v celoti postali ogenj in najmočnejša svetloba?!
6 Če pa bi hotel Jaz na vso moč vplivati, teh dveh levih možganskih kupov ne boš več videl; takoj bodo razpadli v tiste tebi še znane ognjene jezičke in se razpršili, dokler jih ne bo zajela Moja volja in iz njih oblikovala novega bitja. In kaj pa bo potem s to zdajšnja bitnostjo?!
7 Moj nespremenljivi in trdno postavljeni red tudi skrbi, da nobeno bitje, ki že obstaja, ne more biti nikdar uničeno v svoji duševni sferi in ne more preiti v drugo bitje in izgubiti pra-jaza. In četudi ima duša še tako dolgo opraviti s svojo popolnostjo, ji njen pra-jaz ostane in v njem se bo tudi večno nespremenljivo prepoznavala, to je, upam, vendarle bolj tolažilno, kot če bi duša kot povsem razpršena prešla v drug individuum, kjer bi nujno moral izginiti vsak spomin na prejšnji obstoj in ne bi preostala niti sled prejšnje,konkretne biti! In zakaj naj bi bilo potem prejšnje svobodno odločajoče življenje sploh dobro? Bi bil človek morda na boljšem od črva, ki se plazi v prahu?!
8 Minulo življenje je vendar večinoma obtežena z vsakovrstnimi stiskami. Človek, pa četudi je kraljevi sin, mora od rojstva do groba opraviti marsikatero zelo hudo preizkušnjo. Pogosto si je naredil tisoč načrtov, ki jih je hotel vse uspešno uresničiti; toda kmalu je naletel na nepredvidene ovire in iz vseh lepih načrtov ni bilo nič. Nadomestile so jih vsakovrstne težave, bolezni, zlovoljnosti, skratka, na en vesel dan

"pride navadno pet prav nič razveseljivih dni, in, v letu dni življenja je imel vsak človek gotovo trideset povsem slabih dni!"

244. Človekov jaz kot gospodar svoje usode

1 (Gospod:) "Če tako pregledamo človekovo zemeljsko življenje celo v njegovih zemeljsko najugodnejših razmerah, zlahka vidimo, da ni človeku nič podarjeno. Vsak, od kralja do berača, se mora bojevati z muhami življenjskega poletja, polnimi žel, in v tem bojevanju ni prav nič prijetnega. V otroštvu muči človeka šibkost, odraslega moža tarejo vsakovrstne skrbi in kot starca oboje, in tudi poslednja ura življenja se ni zdela še nikomur najprijetnejša.
2 Tako se vleče zemeljsko življenje zmeraj večinoma med trnjem in osatom, in komur to ne ugaja, bo znal o zemeljskem mesenem življenju povedati kaj malo prijetnega in osrečujočega; in kolikor bolj samoljuben je kdo bil, toliko več žalitev je moral prestati. Komur pa kot najmanj samoljubnemu ni mar za vse pikajoče muhe življenjskega poletja in za vse trnje in osat, ki ga ponižuje in žali, in kogar tudi telesno trpljenje, revščina, pogosta lakota in žeja, mraz, slaba oblačila in prav tako slabo stanovanje in poleg tega še vsa druga beda niso spravili iz ravnotežja, bo na koncu življenja znal pripovedovati še o marsikateri milini življenja, medtem ko se bo celo kralj kljub vsemu kadilu, s katerim so ga častili, na koncu svoje zemeljske življenjske poti skrajno nezadovoljen samo pritoževal.
3 Kje namreč živi kralj, ki je srečno uresničil vse, kar je nameraval ob nastopu svoje vladavine?! Ker pa je bilo to nemogoče in je nazadnje pri samem sebi odkril celo velike računske napake, je popolnoma nesrečen, in stara, znana resnica je, da kralji večinoma umirajo zaradi posledic prikrite notranje žalosti.
4 Tako se torej človek, ki se določa in oblikuje med zemeljskim življenjem jasno zaveda samega sebe in tega, kako je opravil to zemeljsko življenjsko preizkušnjo. Ali v Mojem redu ali zunaj njega, to nam bo v tem primeru vseeno; kajti v vsakem pogledu mu je zemeljsko življenje izkazalo malo prijetnega, zato pa toliko več grenkega. Zato tudi veliki poganski posvetni modrijani niso hoteli nikogar na svetu razglašati za srečnega in so kot srečne slavili le tiste, ki so se vrnili v naročje zemlje.
5 Kaj bi torej imela duša od vseh svojih muk, ki jih je pretrpela, če bi, potem ko bi odložila telo; izgubila svojo zavest kot neuničljivi prajaz, in celo prenehala obstajati ali pa bi bil njen jaz razdeljen v tisoč drugih jazov?! Bi bil kdo izmed vas zadovoljen s takšno ureditvijo Mojega reda? Gotovo nihče! Zato menim, da bo vendarle vedno bolje ohraniti stari red in gledati predvsem na to, da nikogaršnji še tako slabi jaz nikdar ne bi pretrpel škode v svoji identiteti!

6 In zdaj veste, da lahko postane neki jaz popolnoma srečen šele tedaj, ko se določujoč samega sebe prilagodi Moji ureditvi; zato sem vam skoraj sedem dni neprestano pridigal in vas pripeljal do prakorenin stvarjenja duhovnega in čutnega sveta. Večkrat sem vam tudi z besedami, dejanji in mnogimi nazornimi zgledi in znova z besedami prikazal, da tudi duša ne more doseči resnične in trajne blaženosti tako dolgo, dokler se svobodno določujoč samo sebe ne vključi v Moj red. Kako bi, torej mogel biti Jaz neusmiljen, trd in krivičen? Ali lahko to, kar je za človekov obstoj nujno, imenuješ Mojo trdosrčnost? Da, če bi bilo v Meni le za gran (stara zelo majhna merska enota) manj potrpljenja in prav toliko manj potrpežljivosti bi bil trd in krivičen; tako pa nikakor nisem!”

Jakob Lorber
Veliki Janezo veliki evangelij
knjiga 4